Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-553/23

Philippe Latombe
przeciwko
Komisji Europejskiej

Wyrok Sądu z dnia 3 września 2025 r.

Przekazywanie danych osobowych do Stanów Zjednoczonych – Decyzja wykonawcza Komisji stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony danych osobowych zapewniony przez Stany Zjednoczone – Prawo do skutecznego środka prawnego – Prawo do życia prywatnego i rodzinnego – Decyzje opierające się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych osobowych – Bezpieczeństwo przetwarzania danych osobowych

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Oddalenie skargi co do istoty bez orzekania w przedmiocie dopuszczalności – Swobodna ocena przysługująca sądowi Unii*
(art. 263 TFUE)

(zob. pkt 14, 15)

2. *Skarga o stwierdzenie nieważności – Kontrola zgodności z prawem – Kryteria – Uwzględnienie wyłącznie okoliczności stanu faktycznego i prawnego istniejących w chwili wydania spornego aktu*
(art. 263 TFUE)

(zob. pkt 22)

3. *Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych – Rozporządzenie 2016/679 – Przekazanie danych osobowych do państw trzecich – Przyjęcie przez Komisję decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony w państwie trzecim – Decyzja 2023/1795 stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony w Stanach Zjednoczonych – Naruszenie prawa do skutecznej ochrony sądowej – Naruszenie prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy – Brak*
(art. 2 TUE; Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47 akapit drugi; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679, art. 45 ust. 2)

(zob. pkt 24, 35–37, 39, 42, 46, 51, 53–58, 60, 62, 64, 66–82)

4. *Prawa podstawowe – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Zagwarantowanie go w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych oraz w art. 6 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka – Identyczne znaczenie i zakres – Poziom ochrony zapewniany przez Kartę nienaruszający poziomu ochrony zagwarantowanego w tej konwencji*
(art. 6 ust. 3 TUE; Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 47 akapit drugi, art. 52 ust. 3)

(zob. pkt 27–30)

5. *Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych – Rozporządzenie 2016/679 – Przekazanie danych osobowych do państw trzecich – Przyjęcie przez Komisję decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony w państwie trzecim – Decyzja 2023/1795 stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony zapewniony przez Stany Zjednoczone – „Hurtowe" gromadzenie przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych danych osobowych w tranzycie z Unii – Naruszenie prawa do poszanowania życia prywatnego i prawa do ochrony danych osobowych – Brak – Przesłanki*
(Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 7, 8; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/679, art. 45)

(zob. pkt 83, 92, 98, 105–108, 113, 117, 119, 122, 123, 128, 137–146, 148, 150–153)

Streszczenie

W swoim wyroku Sąd, orzekając w składzie powiększonym, oddalił wniesioną przez obywatela francuskiego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony, która ustanawia nowe transatlantyckie ramy przepływu danych osobowych między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi[1]. W ten sposób Sąd, wpisując się w linię orzeczniczą Trybunału w tej dziedzinie[2], przedstawił wyjaśnienia dotyczące oceny bezstronności i niezawisłości Data Protection Review Court[3] (sądu odwoławczego ds. ochrony danych, Stany Zjednoczone Ameryki, zwanego dalej „DPRC"), a także badania zgodności z prawem „hurtowego" gromadzenia przez agencje wywiadowcze tego państwa danych osobowych w tranzycie z Unii.

W wyrokach Schrems I i Schrems II Trybunał stwierdził nieważność dwóch wcześniejszych decyzji stwierdzających odpowiedni stopień ochrony ze względu na to, że system bezpiecznej przystani i system Tarczy Prywatności regulujące przekazywanie danych osobowych z Unii do Stanów Zjednoczonych nie zapewniają poziomu ochrony podstawowych praw i wolności merytorycznie równoważnego poziomowi gwarantowanemu przez prawo Unii. Następnie Komisja rozpoczęła rozmowy z rządem Stanów Zjednoczonych w celu przyjęcia ewentualnej nowej decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony, która spełniałaby wymogi ogólnego rozporządzenia o ochronie danych[4] zgodnie z wykładnią Trybunału.

[1] Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2023/1795 z dnia 10 lipca 2023 r. na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679, stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony danych osobowych zapewniony w ramach ochrony danych UE-USA (Dz.U. 2023, L 231, s. 118, zwana dalej „zaskarżoną decyzją").

[2] Wyroki: z dnia 6 października 2015 r., Schrems (C-362/14, zwany dalej „wyrokiem Schrems I", EU:C:2015:650); z dnia 16 lipca 2020 r., Facebook Ireland i Schrems (C-311/18, zwany dalej „wyrokiem Schrems II", EU:C:2020:559).

[3] Jest to organ odpowiedzialny w Stanach Zjednoczonych za kontrolę zgodności z prawem przekazywania danych osobowych z Unii Europejskiej.

[4] Artykuł 45 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2018, L 127, s. 2; zwanego dalej „RODO").

W dniu 7 października 2022 r. Stany Zjednoczone Ameryki przyjęły Executive Order 14086 (rozporządzenie wykonawcze nr 14086, zwane dalej „E.O. 14086”), które wzmacnia środki ochrony życia prywatnego regulujące działania rozpoznania elektromagnetycznego prowadzone przez agencje wywiadowcze z siedzibą w Stanach Zjednoczonych. Rozporządzenie to zostało uzupełnione przez Attorney General Order 28 CFR Part 201 (rozporządzenie prokuratora generalnego nr 28 CFR Part 201, zwane dalej „rozporządzeniem AG”), którym zmieniono przepisy w sprawie utworzenia i funkcjonowania DPRC.

W dniu 10 lipca 2023 r., po przeanalizowaniu tych zmian regulacyjnych, Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję. Sąd, do którego wniesiono skargę o stwierdzenie nieważności, zbadał zgodność z prawem tej decyzji, w szczególności w świetle RODO oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).

Ocena Sądu

Najpierw Sąd rozpatrzył kwestię, czy Komisja naruszyła art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych i art. 45 ust. 2 RODO, ponieważ w zaskarżonej decyzji uznała, że DPRC zapewnia „odpowiedni stopień ochrony” w odniesieniu do prawa obywateli Unii do dostępu do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy.

W tym kontekście oddalił on w pierwszej kolejności zarzut szczegółowy dotyczący tego, że DPRC nie jest niezawisłym i bezstronnym sądem, lecz jest organem zależnym od władzy wykonawczej.

W tym celu odrzucił po pierwsze argument, że DPRC nie jest niezawisłym i bezstronnym sądem, w zakresie, w jakim jego zadaniem jest dokonywanie przeglądu decyzji Civil Liberties Protection Officer of the Director of National Intelligence (urzędnika ds. ochrony wolności obywatelskich urzędu dyrektora krajowych służb wywiadowczych, Stany Zjednoczone, zwanego dalej „CLPO”), działającego przy urzędzie dyrektora krajowych służb wywiadowczych Stanów Zjednoczonych.

Zauważył w tym względzie, że badanie gwarancji dotyczących niezależności CLPO nie ma znaczenia dla oceny, czy DPRC stanowi niezawisły i bezstronny sąd. DPRC został bowiem ustanowiony jako niezależny od CLPO organ kontroli, a w E.O. 14086 przewidziano szereg gwarancji, aby decyzje CLPO mogły podlegać przeglądowi, a w razie potrzeby zostać zmienione w sposób niezależny i bezstronny przez DPRC.

Skarżący nie miał zatem podstaw, by twierdzić, że niewystarczające gwarancje mające zastosowanie do CLPO mają wpływ na niezawisłość i bezstronność DPRC.

Po drugie, Sąd oddalił argument, zgodnie z którym DPRC nie jest niezawisłym i bezstronnym sądem, ponieważ w jego skład wchodzą sędziowie powołani przez prokuratora generalnego w porozumieniu z Privacy and Civil Liberties Oversight Board (radą ds. nadzoru prywatności i wolności obywatelskich, zwaną dalej „PCLOB”), która jest organem zależnym od władzy wykonawczej.

Sąd stwierdził przede wszystkim, że chociaż PCLOB została ustanowiona w ramach władzy wykonawczej, pod względem swojego składu jest niezależną agencją, której zadaniem jest nadzorowanie w sposób bezstronny pracy organów władzy wykonawczej w celu ochrony w szczególności życia prywatnego i wolności obywatelskich.

Zatem fakt, że PCLOB została ustanowiona w ramach władzy wykonawczej, nie pozwala sam w sobie na stwierdzenie, że ze względu na to, iż przed powołaniem sędziów DPRC przeprowadza się z nią konsultacje, DPRC nie jest niezawisłym i bezstronnym sądem.

Następnie Sąd wyjaśnił, po pierwsze, że w celu upewnienia się, iż sędziowie DPRC są niezależni od władzy wykonawczej, E.O. 14086 przewiduje, że przy ich powoływaniu prokurator generalny musi przestrzegać szeregu kryteriów i warunków.

Po drugie, sędziowie DPRC mogą zostać odwołani wyłącznie przez prokuratora generalnego i na ważnej podstawie, z uwzględnieniem norm mających zastosowanie do sędziów federalnych określonych w przepisach dotyczących etyki sędziowskiej i postępowania w sprawie orzeczenia niezdolności do pełnienia urzędu.

Sąd wywnioskował stąd, że przepisy dotyczące powoływania i odwoływania sędziów DPRC nie podważają jego niezawisłości i bezstronności.

Wreszcie Sąd zauważył, że Komisja jest zobowiązana do stałego monitorowania stosowania ram prawnych, na których opiera się zaskarżona decyzja, w celu ustalenia, czy Stany Zjednoczone Ameryki nadal zapewniają odpowiedni stopień ochrony. Jeżeli zaś ramy prawne obowiązujące w Stanach Zjednoczonych w chwili wydania zaskarżonej decyzji ulegną zmianie, Komisja może w razie potrzeby podjąć decyzję o zawieszeniu, zmianie lub uchyleniu zaskarżonej decyzji lub ograniczeniu jej zakresu stosowania.

Po trzecie Sąd odrzucił argument, zgodnie z którym DPRC nie jest niezawisłym i bezstronnym sądem, ponieważ rozporządzenie AG nie wyklucza możliwości, by jego sędziowie podlegali innym formom nadzoru niż bieżący nadzór ze strony władzy wykonawczej.

Sąd zauważył w tym względzie, że o ile z akt sprawy wynika, iż sędziowie DPRC nie podlegają bieżącemu nadzorowi prokuratora generalnego, o tyle w zaskarżonej decyzji wskazano również, że zgodnie z E.O. 14086 agencje wywiadowcze i prokurator generalny nie mogą ingerować w prace DPRC ani wywierać na nią niewłaściwego wpływu. Ponadto z akt sprawy wynika, że to rozporządzenie wykonawcze i rozporządzenie AG ograniczają możliwość wpływania przez władzę wykonawczą na pracę DPRC, gdyż stanowią, że jego sędziowie mogą zostać odwołani wyłącznie przez prokuratora generalnego i wyłącznie na ważnej podstawie.

W drugiej kolejności Sąd oddalił zarzut szczegółowy dotyczący tego, że DPRC nie został uprzednio ustanowiony ustawą, ponieważ powstał nie na podstawie ustawy przyjętej przez kongres Stanów Zjednoczonych, lecz na podstawie aktu wykonawczego, czyli rozporządzenia prokuratora generalnego.

Sąd przypomniał najpierw, że aby ocenić, czy wymogi wynikające z art. 47 akapit drugi Karty zostały spełnione, nie należy ograniczać się do oceny formalnego charakteru aktu prawnego ustanawiającego sąd i określającego zasady jego funkcjonowania, lecz należy sprawdzić, czy ów akt prawny przewiduje wystarczające gwarancje mające na celu zapewnienie niezawisłości i bezstronności względem innych władz, w szczególności władzy wykonawczej.

Następnie Sąd zauważył, że – jak orzekł Trybunał w wyrokach Schrems I i Schrems II – w decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony Komisja nie jest zobowiązana do upewnienia się, że właściwe przepisy państwa trzeciego są identyczne z przepisami obowiązującymi w Unii, lecz jest zobowiązana do upewnienia się, że są one zasadniczo równoważne z przepisami gwarantowanymi

przez prawo Unii na mocy RODO interpretowanego w świetle Karty. Wynika z tego, że w niniejszej sprawie Sąd jest zobowiązany zbadać zasadność stwierdzenia odpowiedniego stopnia ochrony dokonanego przez Komisję w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym przepisy prawa Stanów Zjednoczonych dotyczące ustanowienia i funkcjonowania DPRC oferują zabezpieczenia zasadniczo równoważne zabezpieczeniom przewidzianym w prawie Unii w art. 47 akapit drugi Karty. Zabezpieczenia takie są oferowane w szczególności wówczas, gdy akt prawny ustanawiający ten sąd i określający zasady jego funkcjonowania ma na celu zapewnienie niezawisłości i bezstronności tego sądu względem innych władz, w szczególności władzy wykonawczej, i to pomimo faktu, że wspomniany akt prawny nie stanowi z formalnego punktu widzenia ustawy.

W niniejszej sprawie z zaskarżonej decyzji wynika, że DPRC został ustanowiony nie ustawą uchwaloną przez władzę ustawodawczą, czyli kongres Stanów Zjednoczonych, lecz aktem pochodzącym od władzy wykonawczej.

Na tym tle Sąd zbadał, czy w sposób zasadniczo równoważny z prawem Unii E.O. 14086 i rozporządzenie AG ustanawiają gwarancje mające na celu zapewnienie niezawisłości i bezstronności DPRC.

Zbadawszy w szczególności zasady ustanowienia DPRC jako niezależnego organu posiadającego uprawnienia decyzyjne, zasad powoływania i odwoływania jego sędziów, a także gwarancji proceduralnych związanych z wypełnianiem ich zadań, Sąd stwierdził, że braki wskazane przez Trybunał w wyroku Schrems II zostały usunięte.

W świetle całości powyższych rozważań Sąd oddalił w całości zarzut dotyczący naruszenia art. 47 akapit drugi Karty i art. 45 ust. 2 RODO.

W drugiej kolejności Sąd rozstrzygnął, czy Komisja naruszyła art. 7 i 8 Karty, dotyczące, odpowiednio, poszanowania życia prywatnego i ochrony danych osobowych, ponieważ uznała, iż Stany Zjednoczone Ameryki zapewniają odpowiedni stopień ochrony w zakresie „hurtowego” gromadzenia danych osobowych przez agencje wywiadowcze, mimo że E.O. 14086 nie nakłada na te agencje wywiadowcze obowiązku uzyskania uprzedniego zezwolenia organu sądowego lub administracyjnego przed „hurtowym” gromadzeniem danych osobowych.

W tym kontekście Sąd oddalił w pierwszej kolejności argument dotyczący tego, że „hurtowe” gromadzenie danych osobowych dokonywane przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych nie podlega nadzorowi sądowemu oraz wystarczająco jasnym i precyzyjnym przepisom.

Przede wszystkim Sąd podkreślił, że żaden element w wyroku Schrems II nie sugeruje, że „hurtowe” gromadzenie danych osobowych musi być obowiązkowo przedmiotem uprzedniego zezwolenia wydanego przez niezależny organ. Przeciwnie, z wyroku tego wynika, że decyzja zezwalająca na takie gromadzenie danych powinna przynajmniej podlegać następczej kontroli sądowej.

W niniejszej sprawie na mocy E.O. 14086 i rozporządzenia AG działania rozpoznania elektromagnetycznego prowadzone przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych podlegają następczemu nadzorowi sądowemu DPRC. W konsekwencji nie można uznać, że „hurtowe” gromadzenie danych osobowych przez agencje wywiadowcze na podstawie zaskarżonej decyzji nie spełnia wymogów wynikających w tym względzie z wyroku Schrems II.

Następnie Sąd zauważył, że E.O. 14086 stanowi, że „hurtowe” gromadzenie danych jest dozwolone wyłącznie w celu realizacji zatwierdzonego priorytetu wywiadowczego, gdy nie można w racjonalny sposób uzyskać informacji w drodze gromadzenia ukierunkowanego, ustanawia podstawowe wymogi mające zastosowanie do wszystkich działań rozpoznania elektromagnetycznego i ustanawia konkretne zabezpieczenia mające zastosowanie do „hurtowego” gromadzenia danych osobowych.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że nie można skutecznie utrzymywać, iż stosowanie „hurtowego” gromadzenia danych nie jest uregulowane w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny.

W drugiej kolejności Sąd odrzucił argument, zgodnie z którym „hurtowe” gromadzenie danych osobowych w tranzycie z Unii przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych powinno wymagać uprzedniego zezwolenia na podstawie wyroku La Quadrature du Net i in.[5].

Sąd stwierdził w tym względzie, że sytuacja rozpatrywana w sprawie, w której zapadł wyrok La Quadrature du Net i in., różni się od sytuacji rozpatrywanej w niniejszej sprawie, i doszedł na tej podstawie do wniosku, że odniesienie do wspomnianego wyroku jest bez znaczenia.

W trzeciej kolejności Sąd odrzucił argument, zgodnie z którym „hurtowe” gromadzenie danych osobowych w tranzycie z Unii przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych powinno wymagać uprzedniego zezwolenia na podstawie wyroku ETPC w sprawie Big Brother Watch[6].

Sąd, stwierdziwszy, że operacja „hurtowego” gromadzenia danych osobowych, taka jak ta będąca przedmiotem zaskarżonej decyzji, wchodzi w zakres pierwszego z etapów przechwytywania określonego przez ETPC w wyroku Big Brother Watch, ponieważ polega ona na gromadzeniu, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, danych osobowych w tranzycie z Unii znacznej liczby osób, zastosował wnioski z tego wyroku w ramach oceny zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

Sąd zauważył zatem, że ETPC wskazał w wyroku Big Brother Watch, że masowe przechwytywanie danych osobowych powinno być obwarowane szeregiem zabezpieczeń, takich jak uzyskanie zezwolenia niezależnego organu od chwili określenia celów i zakresu danej operacji, wprowadzenie systemu nadzoru i niezależnej kontroli sądowej a posteriori, a także ustanowienie przepisów prawnych pozwalających na upewnienie się na każdym etapie przechwytywania co do konieczności i proporcjonalności podjętych środków.

Ponadto ETPC wskazał, że potrzeba ustanowienia zabezpieczeń zwiększa się wraz z kolejnymi etapami procesu, a w konsekwencji stopień naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego staje się większy.

W tym kontekście Sąd przypomniał, że w ramach decyzji stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony Komisja nie jest zobowiązana do upewnienia się, że właściwe przepisy państwa trzeciego są identyczne z przepisami obowiązującymi w Unii, lecz że są one zasadniczo równoważne.

[5] Wyrok z dnia 6 października 2020 r., La Quadrature du Net i in. (C-511/18, C-512/18 i C-520/18, zwany dalej „wyrokiem La Quadrature du Net i in.”, EU:C:2020:791).

[6] Wyrok ETPC z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie Big Brother Watch i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, zwany dalej „wyrokiem Big Brother Watch”).

Sąd uznał zatem w niniejszym przypadku, że potrzeba ustanowienia na tym konkretnym etapie „hurtowego" gromadzenia zabezpieczeń ograniczających uprawnienia dyskrecjonalne agencji wywiadowczych jest bardziej ograniczona, biorąc pod uwagę kontekst, w jakim dokonywane jest przechwytywanie. W niniejszej sprawie chodzi bowiem jedynie o wstępne przechwytywanie „hurtem" danych osobowych przez agencje wywiadowcze, z wyłączeniem późniejszej działalności.

Ponadto Sąd przypomniał, że fakt wprowadzenia uprzedniego zezwolenia nie jest jedynym zabezpieczeniem, które powinno towarzyszyć masowemu przechwytywaniu danych osobowych, lecz stanowi jeden z elementów, które, rozpatrywane łącznie, stanowią podwaliny każdego systemu masowego przechwytywania. W tym względzie obowiązujące prawo Stanów Zjednoczonych przewiduje przepisy prawne regulujące w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny „hurtowe" gromadzenie danych osobowych przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych i przyznaje osobom, których dane dotyczą, prawo do skutecznego środka prawnego przed DPRC. Ponadto w motywach 162–169 zaskarżonej decyzji wskazano, a skarżący tego nie zakwestionował, że działania wywiadowcze agencji wywiadowczych są kontrolowane przez PCLOB, której nadano w statucie charakter niezależnej agencji, Działalność ta podlega także nadzorowi, w pierwszej kolejności ze strony urzędników odpowiedzialnych za sprawy prawne i ze strony przedstawicieli, którzy w ramach każdej agencji wywiadowczej są odpowiedzialni za nadzór i przestrzeganie tego prawa, w drugiej kolejności – niezależnego inspektora generalnego odpowiedzialnego w odniesieniu do każdej agencji wywiadowczej za kontrolę zewnętrznej działalności wywiadowczej prowadzonej przez daną agencję wywiadowczą, a w trzeciej kolejności – Intelligence Oversight Board (rady nadzoru nad służbami wywiadowczymi, Stany Zjednoczone), działającej w ramach President's Intelligence Advisory Board (prezydenckiej rady konsultacyjnej ds. wywiadu, Stany Zjednoczone) i odpowiedzialnej za nadzór nad przestrzeganiem prawa przez organy władzy Stanów Zjednoczonych, a także, w czwartej kolejności – specjalnych komisji tworzonych w kongresie Stanów Zjednoczonych, które pełnią funkcje nadzorcze w odniesieniu do wszystkich zagranicznych działań wywiadowczych tego kraju.

W świetle tych rozważań Sąd orzekł, że okoliczność, iż nie wprowadzono uprzedniego zezwolenia mającego zastosowanie do pierwotnego „hurtowego" gromadzenia przez amerykańskie agencje wywiadowcze danych osobowych w tranzycie z Unii, nie wystarczy, aby uznać, że prawo Stanów Zjednoczonych nie zapewnia zabezpieczeń zasadniczo równoważnych zabezpieczeniom przewidzianym w prawie Unii.

Na koniec, w czwartej kolejności, Sąd odrzucił argument, zgodnie z którym „hurtowe" gromadzenie danych osobowych w tranzycie z Unii przez agencje wywiadowcze Stanów Zjednoczonych powinno wymagać uprzedniego zezwolenia na podstawie opinii 5/2023, którą wydała Europejska Rada Ochrony Danych (zwana dalej „EROD")[7].

Trybunał zauważył w tym względzie, że opinia 5/2023 została wydana przez EROD na podstawie art. 70 ust. 1 lit. s) RODO. Tymczasem, działając na tej podstawie prawnej, EROD sprawuje jedynie funkcję doradczą. Opinia ta nie wiąże zatem Komisji.

W każdym razie Sąd stwierdził, że we wspomnianej opinii EROD nie wskazała, iż brak wprowadzenia uprzedniej kontroli dotyczącej „hurtowego" gromadzenia danych osobowych koniecznie musi naruszać pozytywną ocenę Komisji co do odpowiedniego stopnia ochrony danych osobowych oferowanego przez ramy ochrony danych UE-USA.

[7] Opinia 5/2023 z dnia 28 litego 2023 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej stwierdzającej odpowiedni stopień ochrony danych osobowych zapewniony w ramach ochrony danych UE-USA (zwana dalej „opinią 5/2023").

W konsekwencji Sąd oddalił zarzut dotyczący naruszenia art. 7 i 8 Karty, a także skargę w całości.